

Sygn. akt II AKa 358/20

ORZECZENIE

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSA – Katarzyna Capałowska

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Zdanowska

po rozpoznaniu dnia 7 maja 2021 r. w Warszawie

sprawy dyscyplinarnej A. T. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

obwinionego o czyny z art. 222 pkt 1 i art. 222 pkt 11 ustawy z dn. 28.02.2018 r. o komornikach sądowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w Warszawie

z dnia 13 sierpnia 2020 r. sygn. akt D 73/19

- 1. zmienia w części zaskarżone orzeczenie, w ten sposób, że jako podstawę prawną odpowiedzialności dyscyplinarnej komornika A. T. wskazuje art. 71 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U.2015.790 j.t.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kary dyscyplinarnej art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;*
- 2. utrzymuje w mocy orzeczenie w pozostałej części;*
- 3. zasądza od obwinionego A. T. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 358/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie orzeczenia organu pierwszej instancji**

Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2020 r. w sprawie A. T. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie (ukaranie dyscyplinarne) – sygn. akt D 73/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca obwinionego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>1. 2. 3. 1. 2. 3.</p>	<p>1. naruszenie art. 7 kpk poprzez uznanie, iż czynność dokonana przez komornika na zlecenie wierzyciela stanowiła opróżnienie lokalu, a nie wprowadzenie w posiadanie, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy oddalił skargę na czynności komornika wydając wiążące w tym zakresie orzeczenie dokonujące subsumpcji stanu faktycznego z podstawą prawną;</p> <p>2. naruszenie 438 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne przypisanie czynu, który nie stanowi naruszenia prawa;</p> <p>3. brak uzasadnienia przyczyn, dla których Komisja Dyscyplinarna uznała, iż czynność dokonana przez A. T., Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, podlegała uznaniu za czynność opróżnienia lokalu z osób i rzeczy, a nie wprowadzenie w posiadanie, co stanowi naruszenie art. 424 § 1 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Postępowanie dowodowe przeprowadzono w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia faktów związanych z zarzutami sformułowanymi przez Rzecznika Dyscyplinarnego.</p> <p>Organ dyscyplinarny dokonał oceny dowodów zgodnie z wymaganiami art. 7 k.p.k., tj. w sposób logiczny, odpowiadający wiedzy i doświadczeniu życiowemu. Ocena ta jest nadto obiektywna, zbudowana w oparciu o analizę całokształtu dowodów. Uzasadnienie orzeczenia w sposób wystarczająco jasny i zrozumiały odnosi się do podstaw faktycznych i prawnych rozstrzygnięcia, nie naruszając zasadniczo art. 424 § 1 k.p.k.</p> <p>Zmiany podstaw prawnych rozstrzygnięcia o winie i karze dyscyplinarnej zostały wprowadzone z urzędu przez Sąd Apelacyjny, aczkolwiek obrońca obwinionego występujący na rozprawie odwoławczej zaznaczył kierunek takich rozważań, podnosząc słusznie niekorzystne rozbudowanie w nowej ustawie o komornikach sądowych katalogu przewinień dyscyplinarnych i kar oraz granic kar. Wprawdzie kara pieniężna wymierzona obwinionemu mieści się w granicach każdej z ustaw, podobnie, jak przesłanki odpowiedzialności dyscyplinarnej w postaci naruszenia powagi i godności urzędu oraz rażącej obrazy przepisów prawa, jednak katalog i granice kar oraz zbiór podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej w nowej ustawie</p>	

został rozszerzony (ustawa z dnia 22 marca 2018 r.).

Z tego powodu niezbędne stało się przyjęcie zasady stosowania względniejszej dla sprawcy ustawy – art. 4 § 1 k.k. i przeniesienie podstaw prawnych orzeczenia na grunt starej ustawy o komornikach – ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – art. 71 pkt 1 i 2 i art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy - obowiązującej w dniu zdarzenia.

Zmiana podstaw prawnych rozstrzygnięcia nie wynika z odmiennego osądu sprawy i nie wpływa na wymiar kary dyscyplinarnej, kary pieniężnej w kwocie 15.000 zł. Orzeczenie w kwestii winy i kary zostało uznane przez Sąd Apelacyjny jako prawidłowe i sprawiedliwe.

Przechodząc do zarzutów apelacji obrońcy obwinionego komornika A. F., należy zauważyć, że mimo zgłoszenia trzech zarzutów, w tym dwóch dotyczących naruszenia prawa procesowego – art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 438 pkt 1 k.p.k., wszystkie one zawierają ten sam argument, który stanowi wyraźną tezę przewodnią linii obrony prezentowaną w całym postępowaniu. Tezą tą jest twierdzenie obwinionego i jego obrońcy, że czynności komornicze wykonane w dniu 16 marca 2016 r., w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w W., nie stanowiły opróżnienia lokalu, a jedynie wprowadzenie w posiadanie. Na bazie takiego twierdzenia apelujący sformułował wszystkie trzy zarzuty apelacyjne.

Zarzut pierwszy, naruszenia art. 7 k.p.k., nie odwołuje się w istocie do oceny dowodów, których wiarygodność czy znaczenie odbiegać miałyby,

zdaniem skarżącego, od wniosków wciągniętych przez organ dyscyplinarny. Zarzucając naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów zdefiniowanej w art. 7 k.p.k. skarżący winien wykazać czy i które z istotnych dowodów zebranych w sprawie zostały ocenione sprzecznie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. Tymczasem obrońca obwinionego, w ogólnym uzasadnieniu apelacji, dotyczącym łącznie wszystkich zarzutów polemizuje wyłącznie z oceną prawną zachowania A. T. podczas czynności komorniczych podjętych 10 marca 2016 r. w mieszkaniu przy ul. (...). Uzasadnienie to dotyczy w całości i wyłącznie poglądów na kwestie prawne opróżnienia lokalu i wprowadzenia w posiadanie (we współposiadanie), za pomocą których strona zmierzała do sztucznego rozdzielenia tych czynności, podczas gdy w okolicznościach wprowadzenia nowego właściciela w posiadanie mieszkania, w którym przebywała lokatorka, rozróżnienie takie służyć miało wyłącznie obejściu obowiązkowej procedury ochronnej (dla zamieszkujących) z art. 1046 kodeksu postępowania cywilnego.

Obrońca nie podważa oceny żadnego z dowodów, czy to wyjaśnień obwinionego, czy zeznań pokrzywdzonej K. C. (1), zeznań nabywców licytacyjnego lokalu Z. i E. R., poprzedniej właścicielki M. B. (1), ani zeznań funkcjonariuszy policji, wezwanych przez strony na miejsce czynności komorniczych. Skarżący nie podważa także wiarygodności dokumentów sądowych (orzeczeń sądów cywilnych), komorniczych i policyjnych dołączonych do akt sprawy dyscyplinarnej. Trudno

zatem dociec dlaczego zarzucono w apelacji naruszenie art. 7 k.p.k., skoro w istocie nie porusza się żadnej z kwestii dowodowych, ani oceny dowodów. Wydaje się, że intencją apelującego było zwielokrotnienie przekazu o dopuszczalności niestosowania przez komornika art. 1046 k.p.c. w sytuacji faktycznej przypisanego mu zdarzenia w mieszkaniu, w którym mieszkała K. C. (1), a które zlicytowano, bez powiadomienia lokatorów, a następnie nowy nabywca, przy pomocy komornika, zmierzał do opróżnienia zamieszkanego lokalu.

W zarzucie pierwszym skarżący zawarł stwierdzenie, oderwane od podstawy zarzutu, tj. naruszenia praw procesowego w art. 7 k.p.k., bowiem powołał się na nieokreślone orzeczenie Sądu Rejonowego, który oddalił skargę na czynności komornika „wydając wiążące w tym zakresie orzeczenie dokonujące subsumpcji stanu faktycznego z podstawą prawną”. Widać z tego, że skarżący nie rozróżnia podstaw zaskarżenia z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. uważa jednak, że nastąpiła jakaś okoliczność prawna, w komorniczym postępowaniu skargowym, która wykazała, że obwiniony zachował się zgodnie z prawem podczas czynności w dniu 10 marca 2016 r. Stwierdzenie cytowane za zarzutem pierwszym jest tak sugestywne, że wydaje się, że w wyniku skargi na czynności komornika A. T. przeprowadzone wówczas w zamieszkanym lokalu, zapadło orzeczenie Sądu Rejonowego oddalające tę skargę i stwierdzające poprawność czynności wejścia do lokalu zajętego przez K. C. (1), wymiany zamków, niezastosowania procedury art. 1046 k.p.c.,

w tym niespisania mienia lokatorki. Sugestia ta wydawała się być podbudowana fragmentem uzasadnienia na dole przedostatniej strony apelacji, jakoby Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie II Wydział Cywilny, w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2018 r. sygn. akt II Co 1042/17 zajął stanowisko „którego uzasadnienie wyraźnie stoi w sprzeczności z ustaleniami Komisji Dyscyplinarnej”.

Dokładna analiza tego akapitu powodowała od razu wątpliwości, czy strona powołuje się na tę samą sprawę komornika A. T., ponieważ, znalazło się tam stwierdzenie, że przywołana sprawa II Co 1042/17 dotyczy „również” wprowadzenia wierzyciela w posiadanie. Zarówno cytata z postanowienia w tej sprawie zawarty w apelacji, jak i analiza treści całego postanowienia, które obrońca złożył na rozprawie apelacyjnej, dowodzi, że nie dotyczy to rozstrzyganego zdarzenia z dnia 10 marca 2016 r. Trudno w ogóle ustalić i porównać stany faktyczne obu spraw, zwłaszcza, że Sąd nie dysponuje aktami sprawy II Co 1042/17, a strona mając to postanowienie od stycznia 2018 r. nie wносиła o nie i nie wykazywała za pomocą zbieżnych stanów faktycznych, by procedura wejścia do lokalu, którą zastosował komornik A. T. w dniu 10 marca 2016 r. w stosunku do K. C. (1) była praktyką ocenianą przez sądy jako zgodna z art. 1046 k.p.c.

Uzasadnienie przywołanego postanowienia powtarza oczywiste treści przepisów art. 999 § 1 k.p.c. w zw. z art. 791 § 1 k.p.c., o tym że prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności (jak w przypadku p.

R.), jest tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości i opróżnienia znajdujących się tam pomieszczeń, bez potrzeby nadawania mu klauzuli wykonalności i jest skuteczne zarówno przeciwko dłużnikowi (w tym wypadku wobec M. B.), jak i też domownikom, krewnym i innym osobom. Sąd cywilny stwierdził ponadto, że czynności komornika w sprawie skargowej II Co 1042/17 sprowadzały się jedynie do wprowadzenia w posiadanie, bez opróżnienia lokalu z ludzi lub rzeczy. Trudno z tego wnioskować jaka była sytuacja faktyczna w ww. sprawie, a więc nie przedstawiono kwestii zasadniczej, czy w danym lokalu ktoś zamieszkiwał, czy były tam jego rzeczy, czy ktoś w ogóle zgłaszał podczas wprowadzania nabywcy swoje roszczenia do lokalu, a jeśli tak, to jak w istocie postąpił wówczas komornik, czy wprowadził bez przeszkód nabywcę do pustego lokalu, czy wymieniał zamki, odbierał komuś klucze, czy też wprowadził nabywcę w posiadanie bez żadnych czynności tego rodzaju.

Czynność wprowadzenia w posiadanie jest określona prawnie i może być skuteczną i jedyną formą przekazania władztwa nad nieruchomością nowemu właścicielowi wtedy, gdy lokal jest pusty – opróżniony z osób i rzeczy albo gdy znajdujący się tam mieszkańcy bez zastrzeżeń uznają prawa nabywcy i dobrowolnie, bez sprzeciwu i roszczeń, przekazują mu lokal usuwając swoje rzeczy. Lokatorzy muszą być i w tym przypadku w sposób jasny i wyczerpujący pouczeni przez organ egzekucyjny – komornika – o uprawnieniach

wynikających dla nich z art. 1046 k.p.c. i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu opróżniania lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości (Dz. U. z 5 stycznia 2012 r.), wydanego na podstawie art. 1046 § 11 k.p.c. Przepisy k.p.c. i Rozporządzenia, łącznie, tworzą procedurę zabezpieczającą lokatorów, bez względu na tytuł prawny ich roszczeń dotyczących lokalu, w którym przebywają, przed bezwzględnym pozbawieniem ich dachu nad głową. Wprowadzają obowiązek pouczenia o możliwościach ochrony prawnej, w tym zapewnienia różnej kategorii lokali zastępczych oraz gwarancje nieprzeprowadzania eksmisji w okresie zimowym, od 1 listopada do 31 marca następnego roku. A. T. zaniechał wszystkich pouczeń, wezwań i opisanych w zarzutach dyscyplinarnych czynności wobec lokatorki, a równocześnie dokonał takich – inwazyjnych i siłowych – czynności na rzecz nabywcy, że de facto spowodował, że w wyniku tego została ona pozbawiona dostępu do mieszkania, do mebli, urządzeń i rzeczy osobistych, które nie zostały nawet spisane przez komornika. Tak więc pod pretekstem formalnej czynności wprowadzenia nabywcy w posiadanie (współposiadanie) zajętego lokalu, dokonali razem faktycznej eksmisji mieszkającej tam od lat kobiety (mieszkanie należało niegdyś do partnera jej matki) i to w okresie ochronnym.

Sugestie obwinionego, jakoby w tej sprawie było prowadzone postępowanie skargowe i jakoby Sąd uznał prawidłowość i dopuszczalność jego czynności w dniu 10 marca 2016 r., są nieprawdziwe. W aktach sprawy

komorniczej nie ma śladu istnienia takiego orzeczenia, natomiast pokrzywdzona K. C. (1) złożyła wówczas pozew o przywrócenie posiadania, który uznał sąd cywilny.

Art. 791 k.p.c. zezwala wprowadzić na opróżnianie lokalu, także z osób innych niż dłużnik, stanowiąc o skuteczności tytułu wykonawczego nie tylko wobec dłużnika, ale wobec innych osób zastanych w lokalu, jednak skuteczność tego tytułu wobec K. C. nie uchyla procedury z art. 1046 k.p.c.

Art. 791 k.p.c. stanowi jedynie uproszczenie w uzyskaniu przez wierzyciela klauzuli wykonalności do opróżnienia lokalu (ustanowienie tego przepisu i kilkakrotna nowelizacja służyły sprawniejszemu opróżnianiu lokali z tzw. dzikich lokatorów), bez konieczności uzyskiwania kolejnych klauzul wobec zastanych w lokalu osób (zob. Paweł Stawicki: Komentarz do art. 791 KPC). Interpretacja art. 791 k.p.c. dokonana w apelacji, w kierunku dowolnego postąpienia z lokatorami opróżnianej nieruchomości, jest błędna. Komornikowi i wierzycielowi przepis ten stworzył tylko możliwość żądania wydania lokalu wobec każdego kto tam mieszka, a nie tylko wobec bezpośredniej dłużniczki M. B.. Zarzuty komornika nie dotyczą jednak działania bez tytułu wykonawczego, ale naruszenia procedury wprowadzania w posiadanie, połączonego z opróżnianiem lokalu z osób i rzeczy. „Tytuły wykonawcze erga omnes mają zastosowanie wobec .... osób, które uzyskały władanie nad nieruchomością ... pomieszczeniem oraz domownikami, krewnymi i innymi osobami ... Dotyczy on osób,

które władają rzeczą zarówno na podstawie tytułu prawnego, jak i bez takiego tytułu” (P. Stawicki: Komentarz do art. 791 K.P.C. LEX).

Celem apelacji jest wykazanie odrębności czynności wprowadzenia w posiadanie oraz opróżnienia lokalu, co w realiach czynności z dnia 10 marca 2016 r., uznane zostało przez Komisję Dyscyplinarną za sztuczne i rzeczywiście takie jest. Obrona obwinionego za pomocą twierdzenia, że zlecenie od wierzyiciela obejmowało wyłącznie samo wprowadzenie w posiadanie, bez opróżnienia, jest zupełnie nieprzekonująca, ponieważ zastanie lokatora w mieszkaniu, do którego chciał on wprowadzić nowego właściciela, wiązało się bezwzględnie z usunięciem z lokalu mieszkającej tam K. C. (1), roszczącej prawo do przebywania tam.

Można zgodzić się z apelującym, że art. 999 § 1 k.p.c. w zw. z art. 791 k.p.c. daje podstawę do rozróżniania tych czynności, jako dwóch możliwości przejmowania nieruchomości przez właściciela, ale traktować je należy raczej jako etapy przejmowania, w zależności od zasadniczej kwestii: czy lokal jest pusty - niezamieszkany, czy też jest przeciwnie (zastano osoby i ich rzeczy).

Wprowadzenie w posiadanie lokalu i opróżnienie lokalu nie stanowią dwóch odrębnych instytucji wykonania prawa własności, jeśli z sytuacji faktycznej wynika, że lokal jest zajęty przez osoby roszczące sobie prawo do nieruchomości albo do zamieszkania w nim i to bez względu na tytuł prawny takiego roszczenia.

W takiej sytuacji znalazł się komornik A. T. w trakcie czynności wprowadzenia wierzyciela do mieszkania. Przyjmując nawet za wiarygodne, że przedtem uważał, że lokal jest pusty, według zapewnień nabywcy Z. R. i planując wprowadzenie go w posiadanie zajętego mieszkania, to w momencie gdy zastano tam lokatorkę, broniącą swego prawa do lokalu, zwykle otwarcie lokalu i wprowadzenie tam właściciela stało się już niewykonalne.

„ Komornik sądowy ma obowiązek wstrzymać się z czynnościami egzekucyjnymi wobec dłużnika (osoby trzeciej niewymienionej jako dłużnik w tytule egzekucyjnym), jeżeli twierdzi ona, że przysługuje jej prawo skuteczne wobec wierzyciela ... zrezygnowano z obowiązku uprawdopodobnienia tej okoliczności dokumentami. Samo twierdzenie dłużnika, które powinno zostać złożone pisemnie lub ustnie do protokołu (art. 760 § 1 k.p.c.) przy pierwszej czynności egzekucyjnej, nakłada na organ egzekucyjny obowiązek wstrzymania się z czynnościami egzekucyjnymi wobec niego ...

Komornik sądowy zawiadamia wierzyciela o wstrzymaniu się z czynnościami egzekucyjnymi ... zawiadamia o tym również dłużnika, którego poucza o możliwości wytoczenia w terminie tygodnia powództwa o pozbawienie wobec niego tytułu wykonawczego wykonalności” (Paweł Stawicki:

Komentarz do art. 791 K.P.C. – LEX).

Przenosząc powyższe na grunt niekwestionowanych ustaleń faktycznych o obecności K. C. (1) w mieszkaniu w chwili przybycia tam wierzycieli i komornika oraz jej oświadczenia o nieprzerwanym zamieszkiwaniu tam od ponad 20 lat (matka jej była partnerką ówczesnego właściciela mieszkania), o poniesionych nakładach na mieszkanie i roszczeniu do dalszego tam pobytu, w tym gotowości wykupienia lokalu, a nadto w sytuacji, gdy K. C. okazała dokument sądowy o roszczeniach jej matki, komornik powinien natychmiast wstrzymać czynności egzekucyjne: wezwać K. C. do dobrowolnego opuszczenia lokalu (w terminie ustawowym), ustalić czy pokrzywdzonej przysługuje tytuł do innego lokalu, dokonać ustaleń o jej sytuacji mieszkaniowej i rodzinnej, dokonać wysłuchania pokrzywdzonej, pouczyć o prawie złożenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (w terminie tygodnia), podjęcia kroków prawnych o przyznanie lokalu zastępczego – zgodnie z art. 1046 § 1 i 4 k.p.c., art. 791 § 3 k.p.c. i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2011 r.

Komornik, widząc, że mieszkanie jest zajęte i słysząc oświadczenie pokrzywdzonej, że meble i wyposażenie stanowią jej własność i że w mieszkaniu są jej rzeczy osobiste, w sytuacji gdy bezprawnie doprowadził do zmiany zamku w drzwiach wejściowych, umożliwiając zajęcie lokalu przez wierzycieli, powinien dokonać też spisu i zabezpieczenia jej mienia.

A. T. – doświadczony komornik – znał doskonale powyższe procedury, a mimo to dopuścił się świadomego złamania ich, powodując faktycznie opróżnienie lokalu, pod przykryciem realizacji zlecenia na wprowadzenie w posiadanie kupca licytacyjnego. Komornik zaniechał najpierw czynności sprawdzających czy lokal jest niezamieszkały, zasłaniając się zapewnieniami wierzyciela. Stając zaś bezpośrednio przed problemem zamieszkanego lokalu, celowo zlekceważył opisane procedury z art. 1046, art. 791 k.p.c. oraz Rozporządzenia z dnia 22 grudnia 2011 r., by wbrew nim oddać mieszkanie we władanie wierzyciela, czyniąc to pod pozorem ogólnego, nieingerującego w prawa lokatorki, wprowadzenia w posiadanie nowego nabywcy.

„Przystępując do realizacji tytułu wykonawczego komornik musi ustalić ... czy dłużnikowi służy prawo do lokalu ... Jeżeli tak, to realizuje tytuł zgodnie z postanowieniami ustawy o ochronie praw lokatorów (art. 1064 k.p.c.)” [Zbigniew Marchel: Komentarz. LEX].

Za nieskuteczną należy uznać linię obrony obwinionego, wedle której miałby on być związany wyłącznie zakresem zlecenia egzekucyjnego od wierzyciela. Taka interpretacja oznaczałaby de facto dowolność działań egzekucyjnych, uzależniając je całkowicie od woli zlecającego, podczas gdy komornik jest organem sądowym, osobą i instytucją zaufania publicznego, działającą na podstawie i w granicach prawa i nie może przyjąć, ani realizować czynności, które stoją w sprzeczności z prawem i zasadami etyki zawodowej. Komornik nie

jest prywatnym zleceniobiorcą ale przenosi gwarancje sądu na zgodne z prawem prowadzenie egzekucji. Komornik nie może zatem stwarzać pozorów działań dopuszczalnych i zmierzać do obejścia prawa z korzyścią dla jednej ze stron egzekucji. Ma być niezależny i bezstronny w stosowaniu prawa, zabezpieczając uprawnienia tych stron.

A. T. wprowadzał wierzycieli do zamieszkałego lokalu, przy czym za niewystarczające należy traktować oparcie się na zapewnieniu Z. R. (2), że lokal jest pusty, oraz zeznania tegoż, że K. C. nie mieszkała tam, bo nie było poboru wody, skoro równocześnie obaj przyznali, że zostawiali jej różne przesyłki i informacje, w skrzynce i pod drzwiami. Oznacza to, że wiedzieli o pobycie pokrzywdzonej, która była tam zameldowana od lat 90-tych. Nawiązywała też kontakt z właścicielką, którą zlicytowano, gdyż chciała odkupić mieszkanie, regulując długi M. B.. Zarówno więc bezpośrednio dłużniczka, jak i kupiec licytacyjny oraz komornik starali się pominąć fakt zamieszkiwania pokrzywdzonej. Z zachowania ich w dniu 10 marca 2016 r. wynika, że zastanie na miejscu K. C. nie było zaskoczeniem i nie powstrzymało przed zajęciem mieszkania. Gdyby A. T. był zaskoczony zastaniem lokatorki, to natychmiast wstrzymałby się z wszelkimi czynnościami, zwłaszcza tak ingerującymi w jej posiadanie, jak zmiana zamka i oddanie klucza wierzycielowi, czemu sprzeciwiała się K. C., podobnie jak oddaniu starych kluczy (wezwała policje). Udział w zdarzeniu funkcjonariuszy policji asystujących komornikowi, nie czyni jego natarczywych działań legalnymi czy usprawiedliwionymi.

Zeznania funkcjonariuszy i notatka urzędowa z tego zajścia, a także protokół komorniczy, świadczy o tym, że lokatorka oświadczyła jasno, że rości prawa do zamieszkiwania tam i okazała dokumenty dotyczące sporu o to mieszkanie. Stopień korzystania z mediów (wody, prądu itp.) nie stanowi dostatecznej podstawy do zaprzeczenia zamieszkaniu pokrzywdzonej w spornym lokalu, gdzie były niewątpliwie jej rzeczy. Nie wykazano, by korzystała ona z innego lokalu, gdyż komornik pomijał wówczas wszelkie okoliczności związane ze statusem pokrzywdzonej w tym mieszkaniu, byleby pod przykryciem formalnego protokołu wprowadzenia kupca w posiadanie (w protokole skreślono zwrot o opróżnieniu lokalu), dokonać de facto eksmisji lokatorki. Nie da się podważyć faktu, że w chwili wejścia do mieszkania zastano tam lokatorkę, z należącym do niej pełnym wyposażeniem mieszkania i rzeczami osobistymi świadczącymi o długotrwałym pobycie tam i korzystaniu z mieszkania według jego przeznaczenia i wyposażenia.

„Lokal służy dłużnikowi do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, jeżeli dłużnik faktycznie w nim zamieszkuje ... Decydujący jest faktyczny sposób wykorzystania lokalu, w oderwaniu od jego określonych standardów ... Sytuacja, w której fakt zamieszkiwania w lokalu pozbawionym np. ogrzewania, oświetlenia lub odbiegającym w inny sposób od standardów ... wyłącza ochronę wynikającą z ochrony lokatorów jest nie do przyjęcia ze względów aksjologicznych. **Wrazie gdy z treści tytułu egzekucyjnego nie wynika obowiązek opróżnienia lokalu,**

komornik ocenia samodzielnie czy zajmowany lokal służy zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych ... Komornik ma obowiązek ustalić czy zamieszkują w nim osoby ...” (art. 1046 K.P.C. Komentarz. T. II pod red. Szanciłło. Wyd. I. Legalis). Dalej komentatorzy stwierdzają, że w przypadku zamieszkiwania w lokalu, którego dotyczy egzekucja z nieruchomości, komornik wysłuchuje osobę i wzywa do dobrowolnego wydania lokalu. Po upływie terminu na dobrowolne wykonanie wydania, komornik dokonuje dalszych czynności opartych na art. 1046 k.p.c., zmierzając do wprowadzenia wierzyciela w posiadanie.

„Wprowadzenie dłużnika w posiadanie polega na dokonaniu takich czynności faktycznych, które umożliwiają objęcie pomieszczenia w posiadanie, a więc faktyczne władanie przez wierzyciela. Konsekwencją jest pozbawienie dłużnika posiadania ... Wymaga przy tym podkreślenia, że niezależnie do tego czy tytuł egzekucyjny dotyczy obowiązku wydania nieruchomości czy opróżnienia lokalu, czynności komornika są takie same. W obu wypadkach komornik wprowadza przecież wierzyciela w posiadanie. Rodzaj i zakres niezbędnych czynności jest uzależniony od wniosku wierzyciela, przedmiotu egzekucji, a także zachowania dłużnika” (K.P.C. Komentarz Szanciłło).

Z powyższego wynika jasno, że teorie obwinionego o rozgraniczaniu

i braku zależności między wprowadzeniem w posiadanie nieruchomości, a opróżnianiem jej, w przypadku, gdy chodzi o zamieszkały lokal, są sztuczne, wymyślane na użytek linii obrony w postępowaniu dyscyplinarnym. Stosowanie w praktyce takich interpretacji prowadzi do obejścia prawa, a A. T. dopuścił się rażącego naruszenia przepisów wskazanych w zarzutach. Uczynił to w pełni świadomie, stosując wybieg z rzekomym, ogólnym i nieinwazyjnym, wprowadzeniem w posiadanie, podczas gdy w wyniku jego czynności, głównie wymiany zamka i przekazania kluczy wierzycielom, doprowadził w krótkim czasie do pozbawienia pokrzywdzonej wejścia i korzystania z mieszkania. Tak więc „rozdzielenie tych dwóch postępowań” jak określa to apelujący prowadziłyby de facto do takiego ich rozdzielenia, w którym ukryto by sytuacje mające miejsce w dniu 10 marca 2016 r. w lokalu (...) przy ul. (...), gdzie formalnie komornik określił przejęcie lokalu wprowadzeniem we współposiadanie, a w rzeczywistości pozbawiono mieszkającą tam od lat kobietę dostępu do lokalu.

„ Przepisy k.p.c. odróżniają pojęcia dopuszczenia do współposiadania, które reguluje art. 1050 od wprowadzenia w posiadanie, oznaczającego umożliwienie wierzycielowi wyłącznego, pełnego korzystania z nieruchomości ... **W przypadku gdy nieruchomość jest zajmowana ... rodzi to konieczność opróżnienia jej i usunięcia dłużnika. Należy wyraźnie podkreślić, że rozdzielenie postępowania o wprowadzenie wierzyciela w posiadanie i o wydanie nieruchomości jest**

bezpodstawne. Wprowadzenie w posiadanie stanowi bowiem, w myśl art. 1046 k.p.c., jedno ze stadiów egzekucji o wydanie nieruchomości bądź rozmieszczenia a nie odrębną egzekucję” (A. Stankiewicz, D. Szyszka KSAG 2016.3.7 „ wprowadzenie nabywcy licytacyjnego w posiadanie nieruchomości” – LEX).

Zachowania wierzycieli i komorników, podobne do tych zastosowanym przez Z. R. (2) i A. T., były już przedmiotem publikacji, ostrzegających przed bezprawnym opróżnianiem mieszkań: „Część nieuczciwych wierzycieli, chcąc przyspieszyć postępowanie egzekucyjne "rezygnuje" z egzekucji o opróżnianie lokalu mieszkalnego ograniczając wniosek do egzekucji o wprowadzenie w posiadanie, chcąc pozaprawnie doprowadzić do wyprowadzenia albo wyrzucenia dłużnika ... egzekucja ma polegać na wstawieniu nowego zamka do mieszkania, a w przypadku woli dłużnika do współdziałania – na otrzymaniu jednego zestawu kluczy. Powyższe rodzi ryzyko ... powtórnej zmiany zamka pod nieobecność dłużnika... oraz ma na celu obejście przepisów gwarantujących prawo do uzyskania lokalu tymczasowego.

Taka wykładnia polegająca na tym, że wierzyciel może zostać wprowadzony w posiadanie bez opróżnienia pomieszczenia jest więc błędna ... egzekucja taka zmierza do obejścia prawa ... Po skutecznym przeprowadzeniu takiej egzekucji istnieje wysokie ryzyko, że dłużnik zostanie z tego mieszkania wyrzucony ...” (publikacje do art. 1046 k.p.c. – LEX).

Bliźniaczo podobne skutki spotkały K. C. (1), którą chroniła procedura art. 1046 k.p.c., na równi z dłużniczką, której mieszkanie zlicytowano. Przeprowadzenie jej eksmisji, pod pozorem wprowadzenia w posiadanie, oderwanego rzekomo od opróżnienia lokalu, stanowi rażące naruszenie prawa, złamanie zasad etyki komorniczej i uzasadniało odpowiedzialność dyscyplinarną komornika A. T..

Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadne argumenty skarżącego polegające na głoszeniu tez oderwanych od sytuacji faktycznej, która narzucała komornikowi zastosowanie procedury z art. 1046 k.p.c. wchodzącej automatycznie do egzekucji wydania lokalu zawsze tam, gdzie jest on zamieszkały i nie został wydany wcześniej.

W związku z przedstawionym powyżej uzasadnieniem, iż organ dyscyplinarny nie dopuścił się błędu w cenie dowodów, błędu w ustaleniu faktów, ani w wykładni prawa - przepisów postępowania cywilnego określającego podstawy działania komornika, zarzut naruszenia prawa jest nieskuteczny.

Nie wiadomo przy tym czy skarżący ma na myśli kwalifikację prawną deliktu dyscyplinarnego z art. 71 pkt 1 i 2 ustawy o komornikach i Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego czy też używając tej samej wykładni art. 1046 k.p.c. i art. 791 w zw. z art. 999 § 1 k.p.c., broni zachowania A. T. jako zgodnego z prawem. Uzasadnienie apelacji odnosi się do tego drugiego aspektu, a jak wykazano już w niniejszym uzasadnieniu ta linia obrony jest całkowicie nieskuteczna.

Wykazano, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa A. T., w dniu 10 marca 2016 r., w toku czynności egzekucyjnych dopuścił się rażącego naruszenia prawa oraz naruszył powagę i godność urzędu. Przeprowadził bowiem egzekucję komorniczą z zajętego przez lokatorkę mieszkania, czyniąc pozory nieznaczących czynności określonych ogólnie, jako wprowadzenie w posiadanie lub współposiadanie, podczas gdy w rzeczywistości, poprzez zarządzenie wymiany zamków i podział kluczy, umożliwił wierzycielom przejęcie mieszkania i późniejsze niewpuszczenie użytkującej go K. C. (1). Nie ulega wątpliwości, że wiek i staż komorniczy A. T., jego doświadczenie i wiedza fachowa pozwalały mu na pełne rozeznanie w sytuacji faktycznej i prawnej, a co za tym idzie na konieczność wstrzymania czynności, wysłuchania lokatorki, wezwania do dobrowolnego wydania lokalu, pouczenia o powództwie przeciwegzekucyjnym oraz podjęcia starań co do lokalu zastępczego, jak w przypadku każdego opróżnianego z osób lokalu. Miał też obowiązek spisania i zabezpieczenia mienia lokatorki, nawet w przypadku wprowadzenia w posiadanie niezamieszkanego lokalu, w którym zostałyby jej rzeczy. Obwiniony w pełni świadomie – umyślnie - naruszył wymienione w zarzutach przepisy egzekucyjne oraz zasady etyki komorniczej, w tym powszechnie obowiązujące zasady etycznego postępowania.

Wobec tego kwalifikacja czynu jako deliktu dyscyplinarnego jest prawidłowa, przy czym Sąd Apelacyjny nie podzielił niesprecyzowanych zarzutów

obrońcy podczas rozprawy odwoławczej co do opisu zarzutu: czy powinien być objęty konstrukcją np. art. 91 § 1 k.k. – ciągu przestępstw czy art. 12 k.k. – przestępstwa ciągłego, skoro orzeczono jedną karę, za to samo zdarzenie, w trakcie którego działania i zaniechanie sprawcy odnosi się do naruszeń kilku przepisów procedury cywilnej ale w istocie sprowadza się do wspólnego zarzutu: rażącej obrazy prawa oraz naruszenia powagi i godności urzędu – art. 71 pkt 1 i 2 ustawy o komornikach. Zarzuty dotyczą jednego zdarzenia – jednej czynności komorniczej – podczas której obwiniony dopuścił się kilku naruszeń prawa oraz powagi i godności urzędu. Poniósł odpowiedzialność dyscyplinarną tak jak za jeden czyn. Wobec tego dywagacje nad instytucjami z art. 12 k.k. czy 91 k.k. nie wnoszą nic do sprawy.

Mimo rozbudowania zarzutu dyscyplinarnego i zastosowania art. 398 § 1 k.p.k., wszystkie jego znamiona sprowadzają się tego samego zdarzenia i tych samych elementów działań i zaniechań komornika w dniu 10 marca 2016 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) oraz czynności podejmowanych wobec jednej nieruchomości i tej samej pokrzywdzonej – w tym samym ich zakresie, co w pierwotnym zarzucie. Rozszerzenie obwinienia sprowadzało się więc do tych samych działań i zaniechań komornika, z tym że zakres naruszeń procedury cywilnej okazał się znacznie szerszy, co wyszło na jaw po przesłuchaniu pokrzywdzonej i innych świadków. W tym kontekście obwinionemu nie zarzucono nowych deliktów, tylko po potwierdzeniu, że egzekucja dotyczyła zamieszkanego lokalu, określono pełny zbiór

naruszeń, których się dopuścił. Obwiniony wyraził zgodę na rozszerzenie zarzutu, a oparcie go na dokładnie tych samych faktach, nie powodowało konieczności przeprowadzenia uzupełniającego postępowania wyjaśniającego, jak do nowego czynu. Ustalenia poczynione po przesłuchaniu przez Komisję Dyscyplinarną pokrzywdzonej i innych środków i dołączone dokumenty, nie pozostawiały wątpliwości, że komornik zajął zamieszkały lokal, a postąpił tak, jakby wprowadzał wierzyciela w posiadanie pustego lokalu lub uzgodniono wcześniej dobrowolne jego wydanie, przy czym wymusił wymianę zamka i podział kluczy, co skutkowało wkrótce pozbawieniem lokatorki dostępu do mieszkania i jej rzeczy. Komornik zaniechał spisu mebli, wyposażenia i rzeczy osobistych pokrzywdzonej, bezpodstawnie usprawiedliwiając się jej gotowością do odkupienia mieszkania, do którego nie doszło.

Komornik zaniechał wszelkich czynności i pouczeń gwarancyjnych dla lokatorki, nie interesując się jej losem. Znamion deliktu nie łagodzi podjęcie negocjacji zdesperowanej lokatorki z wierzycielem, dotyczących zakupu przez nią tego mieszkania, gdyż jak się okazało Z. R. wkrótce po zmianie zamka i przejęciu kluczy zakomunikował takie warunki cenowe, których K. C. (1) i jej partner nie mogli spełnić. Nie jest prawdą, że strony rozstały się w zgodzie i uzgodniły korzystanie z lokalu w czasie negocjacji, skoro pokrzywdzona, jak zeznała, stała się osobą bezdomną, bez prawa do jakiegokolwiek lokalu i musiała wystąpić na drogę sądową o przywrócenie posiadania. Wszystko to świadczy o celowym

wykorzystaniu przez komornika określonej interpretacji prawa jawnie sprzyjającej jednej stronie, a rażąco naruszającej gwarancje drugiej. Zasłonił się on sztucznym podziałem na wprowadzenie w posiadanie i eksmisję (w odrębnym postępowaniu), czym obwiniony rażąco naruszył przepisy wskazane w zarzutach i naruszył zasady etyki komorniczej.

W związku z powyższym orzeczenie w zakresie winy i kary było zasadne. A. T. jest winny umyślnego, rażącego, naruszenia przypisanych mu przepisów.

Zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. jest nieskuteczny, bowiem nie wykazano, by w uzasadnieniu orzeczenia zaprezentowano elementy nielogiczne, nieoparte na wiarygodnych dowodach albo w inny sposób świadczące, że orzeczenie jest nieprawidłowe. Sama zwięzłość czy lakoniczność pisemnego uzasadnienia, które jest w istocie dość oszczędne w wykładni przepisów komorniczych, nie ma wpływu na poprawność orzeczenia. Wydaje się, że twórcy uzasadnienia komornicy uznali, że mają do czynienia z kwestią tak oczywistą, że nie muszą rozwijać wykładni art. 1046 k.p.c. czy 791 k.p.c., art. 999 k.p.c., natomiast oparte na tych przepisach uzasadnienie obowiązków komornika, w przypadku egzekucji z nieopróżnionego lokalu, jest całkowicie poprawne (str. 7 – 9 uzasadnienia organu I instancji).

Skarżący wykorzystał zarzut trzeci do ponownego twierdzenia, że nie miał do czynienia z opróżnianiem

lokalu, co zostało skutecznie podważone.	
Wnioski	
1. o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego 2. o uchylenie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność wniosków apelacyjnych wynika z takiej samej oceny zarzutów. Komisja Dyscyplinarna nie dopuściła się błędu w ocenie dowodów, zachowała zasadę z art. 7 k.p.k. Prawidłowo i logicznie uzasadniła, dlaczego nie dała wiary wyjaśnieniom i linii obrony obwinionego komornika co do rzeczywistego charakteru czynności egzekucyjnych, które przeprowadził on 10 marca 2016 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W., w sprawie egzekucyjnej KM 129/16. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że czynności i zaniechania komornika były zamierzone, stanowiły obejście prawa i rażąco naruszały normy procedury cywilnej (egzekucyjnej), dlatego uznanie go winnym deliktu dyscyplinarnego było w pełni zasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy orzeczenia organu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Sąd Apelacyjny utrzymał co do zasady w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, w zakresie winy i kary dyscyplinarnej – kary pieniężnej w kwocie 15.000 złotych.</u></p> <p><u>Obciążenie obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego zostało także utrzymane w mocy, jako wynikające ze skazania.</u></p> <p><u>Zmiana orzeczenia polegała jedynie na wskazaniu przepisów starej ustawy o komornikach, obowiązującej w chwili czynu.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody utrzymania w mocy orzeczenia wynikają z pkt 3 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Zarówno ukaranie dyscyplinarne, jak i obciążenie obwinionego kosztami znajduje umocowanie w ustaleniach faktycznych organu I instancji i podstawach prawnych wskazanych w orzeczeniu.</p> <p>W zakresie kosztów ustawa o komornikach, łącznie z kodeksem postępowania karnego, stanowią, że obwiniony (skazany) ponosi koszty postępowania. A. T. nie występował o zwolnienie go od kosztów i nie powołał się na okoliczności, które uzasadniałyby jego zwolnienie.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana orzeczenia pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><u>Jako podstawę prawną orzeczenia dyscyplinarnego i wymiaru kary wskazano</u></p>	

art. 71 pkt 1 i 2, art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy o komornikach sądowych z dnia 29 sierpnia 1997 r., jako ustawy względniejszej.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Powyższa zmiana wynika z zastosowania art. 4 § 1 k.k., z powodów wskazanych na wstępie uzasadnienia, tj. wyboru ustawy względniejszej dla sprawcy.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Wskazać obwinionego	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Komornik A. T.	2.zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym	Na podstawie art. 259 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi obwiniony (podobnie art. 627 k.p.k.). A. T. będąc komornikiem sądowym od wielu lat, pracując w mieście stołecznym, ma niewątpliwie możliwość zapłaty nieznacznych wydatków postępowania apelacyjnego.

7. PODPIS
SSA Katarzyna Capałowska SSA Marzanna A. Piekarska-Drażek SSA Ewa Gregajtys

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca obwinionego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie z dnia 13 sierpnia 2020 r. w sprawie D 73/19 Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W., stwierdzające, że komornik A. T. dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana